

MINISTERSTWO FINANSÓW

Podsekretarz Stanu
Maciej H. Grabowski

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 10. 03. 11

nr. 1071 podpis.....

Znak: DD6/0602/3/ORK/11/BMI9-1818

Warszawa, 9 marca 2011 r.

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 10. 03. 11, zał.....
nr. 2117 podpis.....

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Stanowienie Pani Marii Mamot

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Ryszarda Knosalę na 70. posiedzeniu Senatu w dniu 4 lutego 2011 r. w sprawie opłaty wstępnej leasingowej przedstawiam stanowisko w tej kwestii.

Uprzejmie informuję, że w świetle obowiązujących przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 15 ust. 4d i 4e) oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 22 ust. 5c) istnieje uzasadnienie do rozliczania czynszu inicjalnego w czasie. W myśl tych przepisów koszty pośrednie – a w tym m.in. wstępna rata leasingowa, powinny być uznane za koszt podatkowy w dacie poniesienia. Dniem poniesienia jest dzień, na który ujęto koszt w księgach rachunkowych na podstawie otrzymanej faktury (rachunku), albo innego dowodu, z wyjątkiem sytuacji, gdy dotyczyłoby to ujętych jako koszty rezerw albo biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów. Ujęcie w księgach rachunkowych (zaksięgowanie) kosztu pośredniego na określony dzień, w tym wstępnej opłaty leasingowej, decyduje obecnie o dacie i sposobie jego rozliczenia jako kosztu podatkowego. Wstępna opłata leasingowa jest uznawana za koszt pośredni, bowiem nie można jej bezpośrednio powiązać z konkretnymi przychodami osiąganymi przez podatnika, gdyż jest ona na ogół uiszczana jednorazowo, a jej zapłata jest warunkiem koniecznym skuteczności umowy leasingu.

Pragnę zaznaczyć, że z Krajowego Standardu Rachunkowości nr 5 „Leasing, najem i dzierżawa” wynika, że, w odniesieniu do umowy leasingu operacyjnego opłaty leasingowe (w tym opłatę wstępną) ustala się metodą liniową, w jednakowej wysokości i zalicza równomiernie do kosztów poszczególnych miesięcy lub kwartałów objętych okresem leasingu. Jeżeli jednak inny sposób rozłożenia opłat leasingowych lepiej odzwierciedla rozkład w czasie korzyści czerpanych przez korzystającego z przedmiotu umowy, to może on być stosowany.

Niezależnie od wskazań zawartych w wyżej wymienionym Standardzie należy przede wszystkim ustalić, czy opłata wstępna stanowi część wynagrodzenia finansującego za oddanie w leasing przedmiotu umowy. Sam fakt, że opłata ma inną nazwę lub że ustala się ją w wysokości odmiennej aniżeli pozostałe raty z tytułu leasingu, nie świadczy jeszcze o

Ministerstwo Finansów
Sekretariat Podsekretarza Stanu

Adres
ul. Świętokrzyska 12
00-916 Warszawa

Telefon
+ 48 22 694 58 87

Fax
+ 48 22 694 58 86

tym, że opłata wstępna nie stanowi części wynagrodzenia finansującego, a więc ceny za leasing. Decyduje o tym treść postanowień umowy.

Podatnicy podatków dochodowych prowadzący księgi rachunkowe, dla celów rachunkowych stosują zasadę istotności (art. 4 ust. 4 ustawy o rachunkowości), zgodnie z którą można w ramach przyjętych zasad rachunkowości stosować uproszczenia, jeżeli nie wywiera to istotnie ujemnego wpływu na przedstawienie rzetelnie i jasno sytuacji majątkowej i finansowej oraz wyniku finansowego jednostki. Zasada ta ma także zastosowanie do czynnych rozliczeń międzyokresowych kosztów, w sytuacji gdy opłacone kwoty dotyczą przyszłych okresów sprawozdawczych. Stosując tę zasadę, jeżeli kwoty podlegające rozliczeniu w czasie nie byłyby istotne w porównaniu na przykład do sumy przychodów i kosztów, wówczas można je zarachować bezpośrednio w koszty w miesiącu poniesienia.

Jeżeli zatem podatnik uzna dla celów bilansowych, że koszt jest nieistotny, nie wpłynie na zniekształcenie wyniku jednostki, w ramach przyjętych uproszczeń, koszt taki może być zaliczony do kosztów jednorazowo, bez konieczności rozliczania międzyokresowego. W takiej sytuacji również podatkowo, taki koszt zaliczy do kosztów uzyskania przychodów jednorazowo. Jeżeli zaś podatnik zdecyduje, że wartość wydatku jest istotna i dla celów bilansowych rozlicza ją w czasie, w poszczególnych miesiącach, to w tym samym czasie powinien zaliczyć ją do kosztów uzyskania przychodów dla celów podatkowych.

Odnosnie zaś wydania w tym zakresie interpretacji ogólnej uprzejmie informuję, że podstawową normę prawną w zakresie instytucji interpretacji ogólnych przepisów prawa podatkowego zawiera art. 14a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.). Zgodnie z brzmieniem tego przepisu minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności jego interpretacji, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (interpretacje ogólne).

Zasadniczą funkcją interpretacji ogólnej jest kształtowanie prawidłowej wykładni oraz ujednoczenie praktyki stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej. Stąd też podstawową przesłanką inicjującą działanie ministra finansów jest wystąpienie - lub prawdopodobne wystąpienie - niejedności stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe lub organy kontroli skarbowej. W tym zakresie ustawodawca nakazuje Ministrowi Finansów uwzględnianie orzecznictwa sądów, Trybunału Konstytucyjnego oraz Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

Pragnę zaznaczyć, że sądy administracyjne prezentowały swoje stanowiska w oparciu o różnicowane stany faktyczne, co mogło powodować powstanie odmiennego stanowiska niż prezentowane przez Ministerstwo Finansów. Wydaje się zatem, że wydanie interpretacji ogólnej w oparciu o rozbieżne orzecznictwo sądów administracyjnych nie znajduje uzasadnienia.

2 pensjonariusz
Marek G. K.